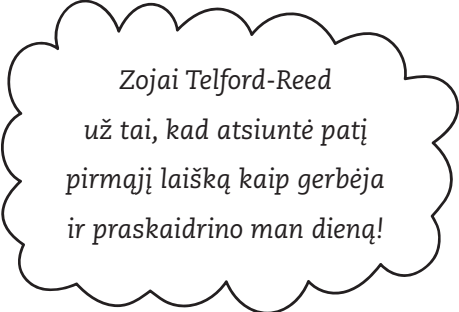

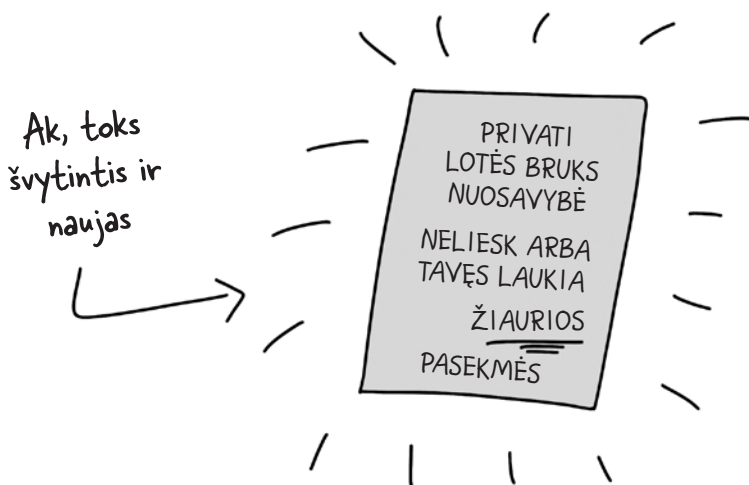

Zojai Telford-Reed

*už tai, kad atsiuntė patį
pirmąjį laišką kaip gerbėją
ir praskaidrino man dieną!*

PENKTADIENIS, SAUSIO 21 D.

Grįžau! Atsiprašau, kad **TIEK** užgaišau, bet galiausiai nusipirkau naują dienoraštį ir nekantrauju papasakoti apie visus jaudinančius nuotykius... arba, ko gero, *gėdingus*, jei būsimė visiškai atviri, o juk tokie ir esam, tiesa?

(Dar nesugalvojau, kokios bus pasekmės, bet patikėk manimi – ir aš čia kalbu su tavimi, Tobi, – nenorėsi to sužinoti!)

Ar pasigedai manęs?

Ne?!

Tai nelabai mandagu.

Juokauju.

Praėjo tik maždaug savaitė, bet atrodo, kad prabėgo daugiau, jei supranti, ką noriu pasakyti, nes nuo paskutinio mūsų „**susitikimo**“ įvyko **DAUG** dalykų. Gal galėčiau surašyti viską į detalų sąrašą, a?

Gera, pradėdame. Praėjusią savaitę įvyko:

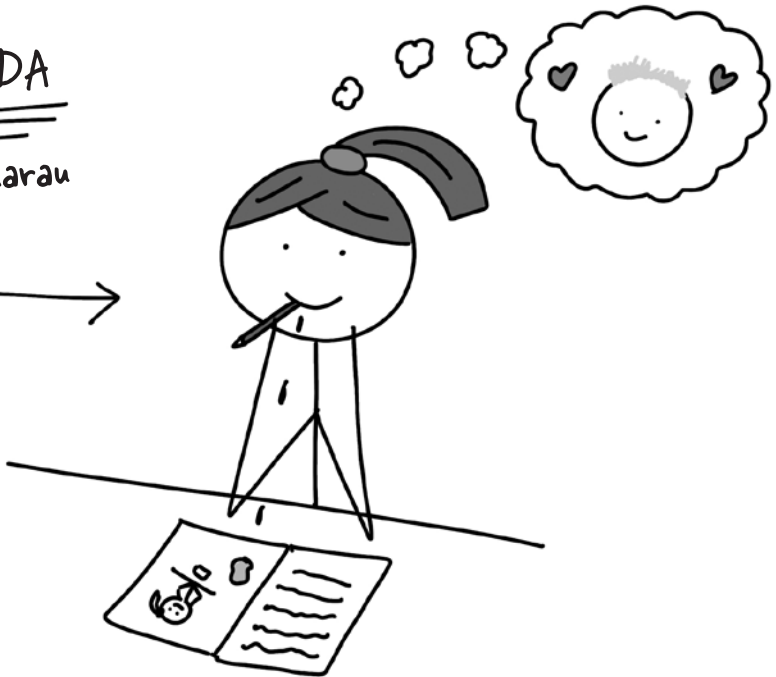
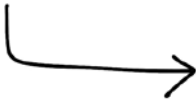
- ★ Mama vis dar ligoninėje, bet rytoj pagaliau grįš namo. Kelis kartus aplankėme mano naują sesutę Daviną – turiu omenyje **BELA** (pagaliau reikia įsiminti!) – ji tokia miela! Žinoma, ji dar nelabai ką moka, bet, manau, reikia duoti laiko, nes jai dar tik dešimt dienų.
- ★ **LABAI** nuostabu, kad Molė grįžo iš Australijos – matomės beveik kiekvieną dieną, beveik kaip senais laikais!

★ Amberė ir Popė man beveik netrukdė.
Uf.

★ Aš vis dar šiek tiek susižavėjusi
Danieliu. Tikrai vos vos. Beveik visai ne.

★ Aš tikrai nepraleidžiu daug laiko
sėdėdama prie savo stalo, svajodama
apie jį ir seilėdama savo dienoraštį.

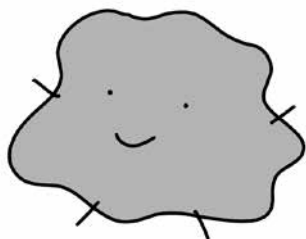
NIEKADA
taip nedarau

★ Oi, ką aš čia apgaudinėjau? Jis man
LABAI patinka. Bet tsss, niekam
nesakyk, gerai?

★ Ech, o dabar aš **IŠ TIKRŲJŲ** apseilėjau
puslapį! Galbūt, jei nupiešiu veiduką,
atrodys ne taip bjauriai?!

Labas, aš seilių lašelis, mano vardas Naidželas!

*Ak, atleisk,
aš toks bjaurus!*

★ Kodėl aš tiek daug plepu?! Vieną
minutę papasakoju apie savo
gyvenimą, o kitą jau pliurpiu apie seilių
lašelį Naidželą. Apie ką mes kalbėjom?

★ O taip... Svajingasis Danielis!
(jis tooooks malonus.)

★ Kartais tau gali tekti sušukti „SUSIIMK,
LOTE!“, jei pradėsiu per daug apie

jį kalbėti – pažadi? Apsimesiu, kad pasakei „taip“, – ačiū.

- ★ Hmm. Kas dar? Žiurkėnai vis dar tokie pat **MIELI KAIP VISADA**. Lažinuosi, kad jų pasiilgai labiau nei manęs, ar ne? Jie dabar ypač džiaugiasi, nes nupirkau naujų hamakų į narvelį...

P. S. Žiurkėnai tikrai nusipelno gerai gyventi, nes jų gyvenimo trukmė vidutiniškai tesiekia dvejus trejus metus – neįtikėtina neteisinga. Bet tssss, nesakykite to Pūkuotukui Trečiajam ir Profesoriumi Barnabiui Krebždauskui, nes nenoriu, kad jie nuliūstų.

P. P. S. Aš juos nupiešiau su kokteiliais, nes maniau, kad tai juokinga, bet, kad būtų aišku, žiurkėnai **NEGERIA**

alkoholio. Jei pradėsi pilti džiną su toniku į jų vandens buteliuką, turiu nuojautą, kad tuomet jie gali gyventi GEROKAI trumpiau nei dvejus trejus metus. Be to, tavo tėvai gali labai supykti, kad pavogei jų brangųjį džiną. Aš tave perspėjau!

ŠEŠTADIENIS, SAUSIO 22 D.

9.45

Šiandien ta diena, kai mama grįžta namo! Nekantrauju. Iš pradžių buvo smagu, kai tėtis vienas tvarkėsi namuose, nes jis daug ramesnis dėl tam tikrų dalykų, tokių kaip nešvarių drabužių dėjimas į skalbinių dėžę, lovų klojimas, namų darbai ir (dažniausiai) laikas prie ekranų. Jis tiesiog labai patiklus – pavyzdžiui, kai paklausdavo: „Lote, kiek laiko naudojiesi aipadu“, aš sakydavau: „Tik apie penkias minutes, tėti“, o jis: „Gera! – tęsk.“

Paprastai jau būdavau prasėdėjusi maždaug dvi valandas! Kvailiukas.

Jo trūkumas – gebėjimas gaminti. Nesakau, kad jis nebandė. Geriau nebūtų mėginęs ir tiesiog patiekęs mums vištienos kepsnelių ir picos – viskas būtų buvę gerai. Problema ta, kad norėjo parodyti mamai, koks jis „nuostabus vyras ir tėtis“, ir vis bandė gaminti

maistą **VISIŠKAI** ne pagal savo jėgas ir galiausiai jam nepasisekdavo.

Pavyzdžiui, praėjusį savaitgalį jis bandė paruošti sekmadienio pietus nenusipirkęs jokių svarbių ingredientų. Pavyzdžiui, gabalo vištienos ar jautienos. Taigi, mes valgėme „keptą žuvį“, t. y. sudegintą lašišą, aplietą padažu. Tai net nebuvo filė – o viena tų sveikų lašių su galva ir viskuo!

Patikėkit, mes su Tobiu patyrėm traumą!

Iš tikrųjų aš vis dar sapnuoju košmarus su ja... dažnai labai keistus, kur laiša turi juokingas rankytes ir groja mažyte gitara. Labai keista.

Hmmm... galbūt buvau truputį nemandagi, bet tiesiog nenoriu dainuoti dainų su negyvu vandens gyvūnu, kai bandau išsimiegoti, gerai? Ir nesvarbu, kad ponas Žuvelis gali sugroti velniškai gerą Harry Styleso dainos „Watermelon Sugar“* versiją!

* „Arbūzo cukrus“ (angl.)

Valio, ji grįžo! Šiuose namuose dabar gyvena penki žmonės, atrodo, beprotiška. Arba septyni, jei žiurkėnus priskaičiuotume prie žmonių, ką aš ir darau.

Turiu omenyje, jie dažniausiai kompetentingesni už Tobi, tad turiu juos priskaičiuoti, ar ne ?

Šiaip ar taip, visą popietę niurkiau Belą. Ji nuostabiai kvopia, panašiai kaip braškių kokteilis, *mmmm*.

Mama atrodo kiek kitaip, regis, labai pavargusi.

Pasakiau:

– Oho, mama, atro dai pavargusi!

Ji pasakė:

– Ačiū, Lote.

– Ir... po tavo akimis labai dideli maišeliai.

– Mmm... Ačiū, Lote.

– Ir dar tamsūs ratilai... Be to, tavo oda atrodo šiek tiek papilkėjusi.

– Labai ačiū, Lote.

– Iš tikrųjų atrodo gerokai senesnė...

– TAIP, GERA, PASAKEI, KAIP ATRODAU.
AČIŪ, LOTE!

Atsakiau:

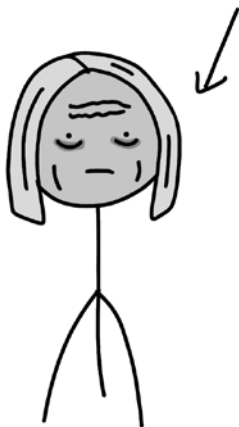
– Dieve mano, mama. Nereikia šaukti. Aš tik sakau,
ką pastebėjau!

Matyt, gimdymas sendina, ar panašiai...

Mama prieš Belą

Mama dabar ☹

Net nežinau kodėl... Kol kas man viskas atrodo lengva,
nes jie, regis, tik miega.

DIENOS MINTIS

Nepamiršk mamai gimtadienio
proga nupirkti jauninančio veido
kremo. Jai patiks.